

[Pelle Voigt]

tigt mellemstatsligt samarbejde med integrationsgalskab. Traktatforslaget er modsætningsfyldt og har allerede bidraget til at skabe nye unødvendige modsætninger i Europa, f.eks. mellem de stater, som har råd til at deltage i slutfasen af en økonomisk og monetær union, og dem, som ikke har eller får råd.

Fokuseringen på Den Økonomiske og Monetære Union har udviklet sig til en trussel mod det eksisterende valutasamarbejde i EMS'en. Det foreslåede forsvarssamarbejde i regi af Den Vesteuropæiske Union lægger gift for et fornuftigt samarbejde mellem EF-staterne og andre i EPS og truer med både at frastøde USA og Rusland med den omkostning, at et fælles sikkerhedssystem mellem CSCE's medlemsstater skubbes ud i en endnu fjernere horisont.

Maastricht-ånden mærkes også klart i EF's kaotiske forsøg på at spille kommende stormagt over for det tidligere Jugoslavien, hvilket var med til at antænde den jugoslaviske borgerkrig.

Den dødbringende blanding af stormagtsarrogance og magtesløshed mærkes også i politikken over for det tidligere Sovjetunionen, hvor gamle konflikter raser og nye truer.

I forhold til Den Tredje Verden og Middelhavsområdet udviser Maastricht-arkitekterne en ligegyldighed, som har isoleret regeringerne i Algeriet og Tunesien og truer med at gøre Egypten til det næste offer for reaktionen på ligegyldigheden over for områdernes sociale problemer, den islamiske fundamentalisme.

Alene af sikkerhedspolitiske grunde bør vi derfor vende os imod Maastricht.

Vi bør også vende os imod den massive forringelse af demokratiets vilkår, som ligger i det bureaukratiske udkast. Foragten for almindelige menneskers demokratiske rettigheder lyser så stærkt ud af traktatforslaget, at det ikke alene blev nedstemt i Danmark den 2. juni 1992, men kun med nød og næppe overlevede den senere folkeafstemning i unionsarkitekternes egen baggård, Frankrig.

Det er ikke sandt, at vi ikke kan stemme nej. Der findes alternativer. Europa vil eksistere længe efter, at Maastricht-traktaten er glemt, og kun en række bureaukraters og statslederes ønske om at redde ansigt holder denne såkaldte stendøde union kunstigt i live som en forhindring for udviklingen af et sundere samarbejde

i flere rum med mere demokrati, mere solidaritet, renere miljø, mindre korrupsion og mindre militær.

I modsætning til mange andre folk i EF er det danske folk blevet spurgt om, hvad vi mener. Så skylder vi også Europas andre folk og hinanden at sige, hvad vi mener, og ikke lade os lokke ud i mørket af de juridiske lygtemænd fra Edinburgh med løfter om såkaldte undtagelser, bare vi går længere ud i mosen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Til indledning skal jeg over for hr. Peter Duetoft bekræfte hr. Peter Duetofts oplysning. Til Samhørighedsfonden, som er en del af Edinburgh-aftalen og Edinburgh-konklusionerne, skal Danmark bidrage med ca. 350 mio. kr. om året i de næste 7 år. Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Peter Duetoft sagde det, at 350 mio. kr. svarer så nogenlunde til 1 promille af de samlede danske offentlige udgifter. Det er altså det skræmmebillede, som Fremskridtspartiet maner frem, når man skal prøve at beskrive, hvilke kolossale byrder dette pålægger Danmark, og uden i øvrigt at argumentere for de kæmpefordele, Danmark har.

Til hr. Jens Thoft vil jeg gerne sige, at Danmark ikke betaler til Den Vesteuropæiske Union. Vi er ikke medlemmer, vi er observatører og betaler ikke til institutionen.

Til hr. Pelle Voigt vil jeg sige, at Luxembourg-aftalen består. Den er f.eks. også til overflod blevet en del af den franske regerings ratifikationsgrundlag og udtrykkelig fremhævet som en af de forudsætninger, under hvilke den franske Nationalforsamling har ratificeret Maastricht, og noget tilsvarende gælder for Danmark.

Dertil kommer – og dér synes jeg i øvrigt hr. Pelle Voigt gør sig skyldig i en helt fundamental fejltagelse – at Luxembourg-aftalen netop kun har betydning dér, hvor der er tale om flertalsafgørelser. Luxembourg-aftalen er adgangen til i en sag, hvor man bliver stemt ned, at kunne sige til de andre: Dette er – hvis det vel at mærke er sådan – et spørgsmål af vital betydning, og det vil vi derfor ikke finde os i at blive stemt ned på. Den har netop kun betydning, hvor der er tale om flertalsafgørelser.

Det interessante ved hr. Pelle Voigts indlæg synes jeg i øvrigt ikke var indholdet, for det svarer i kort form meget godt til, hvad SF i ti-